

Tajni agent Duh

Godina je 3012., a zemljom Tantorijom vladaju strojevi. Ljudi su u potpunosti podčinjeni kao niža vrsta te se njihov život odvija pod zemljom. Bez sunčeve svjetlosti i svježega zraka malobrojni ljudi žive u strahu od terora strojeva koji nemilosrdno kažnjavaju svaki pokušaj slobodnog razmišljanja i kreativnog izražavanja. Zemlja je prepuna tajnih i dvostrukih agenata – strojeva u ljudskom obličju koji prijavljuju one koji se drznu razmišljati svojom glavom.

Jedan tajni agent drugačiji je od ostalih. On nema svoje ime, jer na Tantoriji nisu dozvoljena osobna imena. Vlada Tantorije agente bilježi po brojevima. Njegov broj je 001. Često je razmišljao o tome kako bi bilo lijepo imati neko ime, ali budući da mašta nije bila dozvoljena, nikako nije mogao smisliti bar neko ime koje bi sam sebi dao. Glavna zadaća svih agenata ovih dana je uhvatiti državnog neprijatelja Tornasa, vođu zatočenih ljudi, kojeg nitko nikad nije vidio, a neki sumnjaju u to da uopće postoji. 001 se razlikuje od drugih strojeva agenata jer je prilikom njegova stvaranja došlo do pogreške u proizvodnji zbog koje posjeduje neka ljudska svojstva – može voljeti i suosjećati. Ujedno je i najsposobniji agent u Tantoriji. Upravo zbog toga što posjeduje i ljudske kvalitete ima prednost nad ostalima koji ga ne mogu nadmašiti svojom isključivo robotskom naravi. Ako itko može uhvatiti Tornasa onda je to on.

On živi sam u jednom od brojnih stanova u sivoj zgradurini. U jednom zabačenom kutu svoga stana drži svoga kućnog ljubimca kanarinca. A držanje životinja također je strogo zabranjeno u Tantoriji te se kažnjava smrću ljudi ili *deaktivacijom* strojeva. 001 je zabrinut jer ima već dva dana od kada je kanarinac zadnji put jeo. Očito je da se razbolio i da će ako ovako nastavi uginuti. Nužno mu je pribaviti svježega zraka i pustiti ga u šumu. 001 zna da je to nemoguće jer će ga istoga trenutka tantorijska policija *locirati* i *neutralizirati* tj. ubiti. Tužno ga gladi po glavici prije odlaska na posao, nutkajući mu mrvice najfinijeg kolača koji je samo za njega napravio. Ptica nevoljko kljunom kuša mrvicu, ali ubrzo odustane i šćućuri se u kutu krletke. Izlazeći iz stana 001 pusti suzu, ali samo iz lijevoga oka, jer su s desne strane hodnika stambene zgrade postavljene kamere. Na putu do posla neobično ga je privukao miris bijeloga cvijeta koji je nekako uspio izrasti iz gradskog asfalta i sivila. Agent malo bolje pogleda cvijet i uoči da je posut nekim neobičnim žutim prahom. Ubere cvijet iz kojeg se prospe prah po

njegovim rukama. Odjednom se nešto čudno počne događati. Dio po dio njegova tijela počne nestajati te ubrzo čitav postane nevidljiv. Nekoliko minuta mu je trebalo da se sabere i shvati što mu se dogodilo. Na početku ga je obuzela panika, ali se ubrzo počeo zabavljati ogledajući se u izlozima trgovina. Prolazio je kroz ljude i stvari koji mu nisu pružali ni najmanji otpor. Potrčao je te se nehotice otisnuo od tla i shvatio da može i letjeti. Po prvi puta je znao kako se želi zvati – Duh. Tako je! Tajni agent Duh.

Lunjajući ulicama pustoga grada tajni agent Duh tražio je Tornasa. Ako ga uspije pronaći, njegovi nadređeni bogato će ga nagraditi. Možda će čak dobiti čitav jedan slobodan dan koji bi mogao iskoristiti da kradom uzme kanarinca i odvede ga u Smaragdu šumu izvan grada da se oporavi. Svakoga dana Duh bi uhitio barem nekoliko kriminalaca i zločinaca jer je u gradu bilo mnogo razbojničkih bandi. Ubrzo se pročulo po gradu da nekakav tajni agent poput duha hara gradom i obračunava se s razbojnicima.

Silno usamljen i zabrinut za svoga kanarinca, Duh se jedne noći iskrao iz svog stana i stao šetati po napuštenim ulicama glavnoga grada Tantorije. Iz kanalizacijskog šahta izvijala se para čiji se ples jasno razabirao na neonskim svjetlima koja su dopirala s divovske reklame ogromnog ostakljenog nebodera, a koja je glasila: POZDRAV IZ TANTORIJE... NE TREBATE MISLITI, MI TO ČINIMO UMJESTO VAS... Duh s prijezirom pogleda na reklamu, ali mu se ubrzo pogled zaustavi na šahtu. Priđe šahtu i prisloni uho na nj. Začuje neobičan žamor... Učini mu se kao smijeh ili plač. Kako dugo već nije čuo ljudski smijeh! Kao hipnotiziran zavuče se niz šaht i ugleda šaćicu ljudi. Bilo je tu nekoliko obitelji, umrljanih, odrapanih i obučenih u dronjke. Žene su u maramama nosile djecu, a starija djeca su se zajedno igrala. Muškarci su sjedili oko vatre i nešto izrađivali. Prođe malo dalje niz nekakve podzemne tunele koji su ga vodili sve dalje i dalje dok nije došao do neobične odaje ukrašene skulpturama zmajeva. Odmah je znao da je našao Tornasa jer su zmajevi bili njegov zaštitni znak. Odjednom, Duha je ponovno obuzeo onaj neobičan osjećaj i neobična čarolijia prestala je djelovati. Duh je ponovno postao stroj u ljudskom obličju, a njemu nasuprot stajao je Tornas. Bio je to čovjek ispaćenog lica i prodornoga pogleda, snažnih i čvrstih ruku. Zračio je nekom životnom snagom i energijom. Nipošto mu se nije doimao zlikovcem kakvim su ga na vijestima predstavljali. „Ti nisi kao oni, zar ne?“- upita Tornas. Duh je šutio. „Došao si po mene,“ – reče Tornas. „Spreman sam, idem. Reci svojim da nudim svoju slobodu, za slobodu

mojih ljudi. Želim da ih se pusti da slobodno žive u Smaragdnoj šumi.“ Kakvog li plemenitog čovjeka, pomislio je Duh, ali se nije usuđivao progovarati pred ovakvim čovjekom. Posebnim holgramskim telefonom razgovarao je sa svojim nadređenim koji je pristao na razmjenu. Tajni agent Duh konačno progovori: „Želim pomoći tebi i tvom narodu. Ne mora sve ovako završiti.“ No Tornas mu reče: „Kasno je za mene. Ja se predajem, a ti čini što hoćeš.“

Nakon što je službena procedura izvršena i Tornas predan vlastima, Duh je dobio zadatak da preostale ljude odvede u Smaragdu šumu. Naravno da je ponio i svoga kanarinca. Krišom ga je sakrio u džep svoga kaputa. Duh se toliko sprijateljio s ljudima s kojima je otkrio da ima mnogo toga zajedničkoga te je nevoljko razmišljao o sutrašnjem danu kada se trebao vratiti u grad. Uživao je s obiteljima i sa svojim ljubimcem koji se u prekrasnoj Smaragdnoj šumi sasvim oporavio. Svako malo bi ga mučila savjest zbog Tornasa. Njegove riječi odjekivale su mu u ušima, a kad bi pomislio na njegovu hrabrost i plemenitost, zazeblo bi ga oko srca. Čitavu noć nije mogao zaspati, ali je u zoru donio konačnu odluku. Ne vraća se u grad. Ako treba, borit će se s ovim ljudima unatoč malim šansama da pobjede brojčano i po snazi moćnijeg neprijatelja. Nije bitno koliko će dugo živjeti, pomislio je, ali dok njegov softver s *greškom* još funkcionira želi živjeti slobodno.